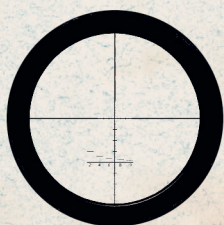

TRILERIS

KARTERIS
BLEIKAS

1

MASON CROSS

ŽUDYMO SEZONAS

TYTO 2 ALBA

MASON CROSS

ŽUDYMO SEZONAS

Iš anglų kalbos vertė Aidas Jurašius

VILNIUS 2020

Mason CROSS
KILLING SEASON
Orion Books,
London, 2014

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šių leidinių draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Mason Cross 2014
First published by Orion Books Ltd, London
© Aidan Jurašius, vertimas į lietuvių kalbą, 2020
© „Tyto alba“, 2020

ISBN 978-609-466-524-0

PROLOGAS

Pirmas dalykas, kurį turite apie mane žinoti, – Karteris Bleikas nėra tikrasis mano vardas. Šis vardas man priklausė ne ką daugiau nei viešbučio kambarys, kuriame gyvenau, kai sulaukiau skambučio.

Jis buvo gražus, o ir kainavo nepernelyg daug. Turiu omeny viešbučio kambarį. Prabangiai įrengtas, su vaizdu į miestą, septinto aukšto šiaurės vakarų kampe, vidutinės kainos didmiesčio viešbutyje. Man patiko tas kambarys. Jis puikiai man tiko tas aštuoniolika dienų, kai buvau jame apsistojęs. Patiko ir pats miestas: nei per didelis, nei per mažas. Patogi aplinka dirbti.

Lygiai taip pat patogiai jaučiausi kelerius pastaruosius metus vadindamasis Bleiko vardu. Man vardai yra lyg viešbučio kambariai: pasirenki tokį, kuris atitinka tavo tikslą, gyveni tiek, kiek reikia, o paskui, atėjus metui, išsikeli.

Kai suskambo telefonas, dar nebuvo nė penkių ryto, bet jau nemiegojau kelias valandas. Kartais būna tokių naktų. Nuspaudžiau mygtuką ir pridėjau telefoną prie ausies nieko nesakydamas.

– Bleikai? Girdi? – Balsas kitame ryšio linijos gale buvo pavargęs ir nepatenkintas. Ir pažįstamas.

– Kas nutiko?

– Šiuo metu? Kas žino. Svarbu tai, kas nutiko prieš dvi valandas.

Palinkau medinėje kėdėje į priekį ir pažiūrėjau pro užuolaidų tarpą. Priešais mane sumirksėjo miesto šviesos. Žinojau, kad tikisi, jog užkibsiu ant masalo, bet to nepadariau – bent jau tiesiogiai.

– Žinai, buvau labai užsiėmęs pastaruoju metu.

– Taip, žinau.

– Nekantriai laukiau poilsio.

– Tau pasisekė. Nes pokyčiai juk yra toks pat geras dalykas kaip poilsis, ar ne?

Tylėdamas apsvarsčiau tai, paskui tariau:

– Kur?

– Viskas prasidėjo? Ilinojuje. Čikagoje.

Žvilgtelėjau į laikrodį, ciferblato rodyklės blausiai švietė priešaušrio prieblandoje. Garaže po pastatu turėjau mašiną. Šiuo paros metu pasiekčiau Čikagą per tris valandas. Galbūt per dvi su puse.

Reikėjo užduoti paskutinį klausimą:

– Juodas, baltas ar pilkas?

Tyla, pajutau, kad žmogus kitame ryšio linijos gale šypsosi.

– Kaip pusnis. Tau patiks.

Atsidusau ir nurimęs atsilošiau kėdėje.

– Gerai, – tariau. – Papasakok, kas nutiko prieš dvi valandas.

1

Prieš dvi valandas

2.37 val.

Danguje virš plačių, banguojančių lyg ramus vandenynas laukų kabėjo didžiulis pilnas mėnulis. Spalio pabaiga, Šiaurės pusrutulis. Pirmoji pilnatis po rudens lygiadienio.

Vordelas filosofiškai atsiduso po šios minties, pro mažą siaurą langelį žvelgdamas į naktį. Tamsoje mėnulis švietė gana ryškiai, kad apakintų, jei žiūrėtum tiesiai į jį, apšviesdamas pasaulį tiek, kad viską matytum per keletą mylių. Tik gaila, kad nieko daugiau čia nesimatė, tik laukai. Mylių mylios tuštumos, iki pat horizonto. Bet Vordelas vis tiek žvelgė pro langą. Mąstė ir leido savo kūnui linguoti tuščiu greitkelio dardančios mašinos ritmu.

Nepaisant monotonijos, o galbūt kaip tik dėl jos, vaizdas Vordelui patiko. Jis buvo toks... *romus*. „Romus“ – būtent tas žodis. Mėnulio nutvieksti laukai jam priminė eilutę iš Saimono ir Garfunkelio dainos „Amerika“. Šiaip jis nemėgo populiariosios muzikos, bet „Amerika“ buvo viena mėgstamiausių dainų. Joje pasakojama apie du mylimuosius, kurie leidžiasi į atradimų kelionę: pradžioje – kupini jaunatviško optimizmo, o paskui – apimti tuštumos ir praradę iliuzijas. Vordelui patiko šis jausmas.

Ši Saimono ir Garfunkelio daina buvo arčiausiai šiuolaikinės populiariosios muzikos, kurią Vordelo skonis galėjo pakęsti, – tiesiog dar viena smulkmena, skyrusi jį nuo visų tų kromanjoniečių jo senajame dalinyje. Dauguma kitų vyrų turėjo slogiai vienodą muzikinį skonį: populiariusis kietasis rokas ir repas. „Nickelback“ ir „Kid Rock“. Triukšmingas ir neutralus tokio stiliaus šlamštas. Vordelas buvo įsitikinęs, kad jie už nugaros šaipydavosi iš jo dėl klausomos muzikos, geriamos brangios kavos ir skaitomų knygų. Bet ne į akis. Niekas niekada nieko nepasakė Vordelui į akis, o jeigu pasakė, tą klaidą padarė tik kartą.

Vordelas nusišypsojo nuo malonių prisiminimų ir nuleido akis į rankas, palankstė jas, kad nuslopintų kylantį mėšlungį. Paskui pakėlė dešinę ranką pasikasyti barzdos, tuo pat metu, žinoma, pakeldamas ir kairę.

Klarensas, lieknas, ligotos išvaizdos vyras greta jo, miegojo. Arba apsimetė miegas – Vordelas nekvaršino sau dėl to galvos, jeigu tik tai reiškė ramybę ir tylą. Iš pradžių, vos prisėdęs, Klarensas bandė paplepėti, ir ilgiau nei tai darytų dauguma žmonių, kai tu pabrėžtinai nekreipi dėmesio į jų pastangas užmegzti pokalbį. Galiausiai Vordelui teko užčiaupti jį įbedus įdėmų žvilgsnį. Žvilgsnis visada suveikdavo – informatyvi žinutė, kad tai tikrai paskutinė galimybė išvengti fizinio sužalojimo. Triuko esmė – visiškai įtikinti.

Klarensas artėjo prie to, kad visa tai išbandytų ir pasigailėtų dėl savo plepumo, tačiau laiku suprato žinutę ir dabar tylėjo, o tai ir buvo svarbiausia. Tai ir dar faktas, kad jam pakako sveiko proto neužmigti Vordelui ant peties. Vietoj to jis susikūprino ant savo rankų – tikrai nepatogi padėtis.

Važiuojant turėti draugiją Vordelui buvo neįprasta, nors ir

nevisiškai nauja. Dar neįprasčiau buvo važiuoti be lydinčio konvojaus. Ir anksčiau jį gabendavo beveik taip pat kukliai, ypač tais atvejais, kai nenorėdavo pritraukti dėmesio į jo perkėlimą, bet jis negalėjo prisiminti nieko panašaus į šį kartą. Viena mašina, jokių lydinčių automobilių, jokio motociklininkų eskorto. Galbūt jie nutarė, kad jis nebevertas dėmesio? Galbūt palydos neskyrė dėl apkarpyto biudžeto, nes dabar juk, šiaip ar taip, kadicijos vidurio rinkimų metai? O gal tai tiesiog įrodymas, kad jo šlovė taip išblėso, jog į akis kristi nemėgstantiems valdžios atstovams jis nelabai berūpi?

Vordelas nukreipė nuo lango akis, galvoje vis dar skambėjo daina. Be garso, tik judindamas lūpas, suniūniavo priedainį.

Aš išvykau ieškoti Amerikos.

Amerika. Jis nedaug jos matė, gerokai mažiau, nei derėjo.

Turėdamas į valias laiko viską pergaltvoti Vordelas suvokė, kad anuomet jis mąstė per siaurai. Apsiribojo viena medžioklės teritorija, vienu miestu. Tik dabar, kai galimybė jau prarasta, jis suprato, kaip viską turėjo daryti. Jam reikėjo leisti į kelionę. Iš miesto į miestą, iš valstijos į valstiją, iš rytų į vakarus. Veržtis į priekį, lyg jis būtų miško gaisras, išdeginti savo vardą ant šalies odos. Sukurti kažką didelio. Kažką, ko jam buvo atsakyta. Vordelas užsimerkė ir tyliai sukuždėjo vardą.

Džuba.

Vordelas vėl palankstė rankas, kad antrankiai prisiderintų ir per stipriai netrintų riešų, paskui padėjo jas ant šlaunų. Raumenys buvo standūs ir išlavinti. Tvirti, kaip ir jis visas.

Dauguma vyrų dabartinėje jo padėtyje apsileistų. Jie priaugtų svorio, taptų minkšti ir suglebę, sutrauktų tiek cigarečių, kiek tik pajęgtų gauti, miegotų po šešiolika valandų per parą. Jie taip darytų, nes būtų palūžę, jie nutartų: *kokia prasmė?*

Tik ne Vordelas. Jis palaikė savo fizinę formą nuo armijos laikų, o pastaruosius penkerius metus tik dar daugiau skyrė tam dėmesio. Kiekvieną dieną pradėdavo nuo pritūpimų ir atsispaudimų: dvidešimt kartų po dvidešimt, o paskui dar atsispaudimai viena ranka, kiekviena po šimtą. Beveik visiškai laisvas tvarkaraštis leido tą patį pakartoti po pietų ir dar kartą prieš išjungiant šviesą. Savo penkiolikos pėdų kameroje jis kiekvieną dieną nueidavo dešimt mylių. Toks nuspėjamas vaikščiojimo kelias turėjo ir savo pranašumų: Vordelas tuo pat metu galėdavo skaityti, palaikydamas proto formą taip pat kaip ir kūno. Nes jis žinojo, kad kiti vyrai to nedarytų.

Vordelas visa tai darė, nes žinojo, kad prasmė *yra*. Jie nepalaužė jo per tuos penkerius įkalinimo metus ir nepalauš per dvi likusias savaites. Šį vakarą buvo pirmas kartas, kai po labai ilgo laiko jis praleido vakarinę treniruotę, ir kūnas net gėlė geisdamas savo rutinos lyg naujos dozės trokštantis narkomanas.

Galbūt jau per vėlu viską pataisyti, grįžti ir tęsti darbą didesniu mastu, bet tai nereiškia, kad Vordelas turi nuolankiai priimti savo likimą. Tas tuzinas liudininkų, atvyksiančių pažiūrėti, kaip jis miršta, pamatys žmogų, kuris pasitiks savo Kūrėją atrodydamas *gerai*. Vordelas spėliojo, kas tenai atvažiuos. Turbūt gubernatorius ir Stiuartas, vyras, įkišęs jį į kalėjimą. Žinoma, ir tas suskis Hačeris. O Vordelas ten stovės ir iki galo išnaudos jam skirtą laiką: pažvelgs visiems tiems mėmėms į akis ir pasakys, kad susitiks su jais pragare. Ir jis privers juos tuo patikėti.

Triuko esmė – visiškai įtikinti.

Kalebas Vordelas gal ir neteko visos šalies dėmesio, bet jis, po galais, pasirūpins, kad paskutiniai jo matyti žmonės jį prisimintų.

Mašinai mažinant greitį jis prabudo iš minčių ir kiek palinko kūnu į priekį. Tada instinktyviai pažvelgė į kelią. Beprasmiškas refleksas. Čia ne turistinis autobusas, jis negalėjo pakreipti galvos į taką tarp sėdynių ir netrukdomas žvelgti į vairuotojo vietą ir kelią priekyje. Taigi Vordelas pasilenkė arčiau lango, pridėjo prie jo galvą šonu ir užmerkęs kairę akį pabandė žiūrėti dešine.

Trys šimtai jardų tiesaus kelio, o paskui – pora nejudančių užpakalinių mašinos žibintų. Ji buvo pastatyta tokiu kampu, kad net mėnesienoje negalėjai įžiūrėti, kokio tipo tai automobilis. Raudonoje žibintų šviesoje stovėjo siluetas ir mojo jiems ranka. Turbūt avarija. Vordelas stebėjo, kas bus toliau. Bandė įžiūrėti, kas ten, kelyje. Jį gabenantis didelis pervežti skirtas mikroautobusas pasuko kiek į kelio vidurį, toliau nuo stovinčios mašinos, tarsi pakludamas Vordelo valiai. Stovinti *lengvoji mašina*. Taip, tai tikrai lengvoji mašina. Žibintų šviesoje išryškėjo raudonas kaip kraujas sedanas. Kiek toliau palei kelią dangaus ruožą uždengė kažkoks juodas pavidalas. Ūkininko namas? Svirnas?

Vidury nakties jie važiavo gūdžiu užkampiu. Daugelį mylių jie nematė nei pastatų, nei šalutinių kelių. Pastarąjį kartą su kita mašina prasilenkė prieš pusvalandį. O dabar vienu metu ir avarija, ir pastatas.

Mikroautobusas vėl padidino greitį. Vairuotojui neteko pabuvoti ten, kur Vordelui, bet gal jis nebuvo visiškai idiotas. Jie plačiu pusračiu apvažiavo raudonąją mašiną ir mojuojantį vyrą. Jis nustojo mojuoti jiems dar nespėjus jo pasiekti. Jiems pravažiuojant vyras nekreipė dėmesio į vairuotoją ir stebėjo mažytį šoninį langelį. Vordelo ir jo akys akimirką susitiko. Nepažįstamasis neatrodė nusivylęs, juolab piktas, kad jie nesustojo padėti. Jis buvo labai ramus, labai susitelkęs.

Jie vis didino greitį, ir svirnas – vis dėlto tai buvo svirnas – pasirodė akiratyje. Tai buvo senas pastatas. Tvirta trisdešimt pėdų aukščio konstrukcija su dvišlaičiu stogu. Vordelas turėjo beveik nesąmoningą įprotį įvertinti kiekvieną aplinką, kurioje atsidurdavo, profesionalia akimi ir nuspręsti, kur būtų geriausia puolimo ir gynybos pozicija. Svirnas puikiai tiko ir tam, ir tam. Neabejotinai geriausias taškas, kurį jis matė šiame kelyje.

Dabar jie buvo per penkiasdešimt jardų nuo svirno, ir Vordelas matė, kad jis stovi visai arti kelio. Galbūt ūkininko, kuriam jis kadaise priklausė, gyvenamasis namas buvo nugriautas tiesiant greitkelį.

Kažkas turėtų nutikti. Vordelas tuo neabejojo.

Jis nukreipė akis į stogą, vietą, kurią pats būtų pasirinkęs, prie pat vėtrungės. Palei stogo liniją kažkas buvo ne taip, beveik tarsi...

Iš priešingos pusės, nei buvo svirnas, į kairį mašinos šoną trenkėsi kažkas didelio, tvirto ir nepermaldaujamo. Mikroautobusas ėmė horizontaliai lėkti nuo kelio, o paskui pasaulis apsivertė aukštyn kojomis. Vordelui akimirka atrodė, tarsi jis būtų nesvarumo būsenos. Paskui sunkio jėga grįžo su piktu trenksmu, ir mikroautobusas virto ant šono.

Garsai, kvapai, triukšmas, skausmas – viskas užgriuvo neiškiu baltojo triukšmo pojūčiu. Vordelas girdėjo riksmus, šūvius iš kelių ginklų, paskui kažkas sudejavo. Benzino ir kerpa-mo metalo kvapas susimaišė su dūmais. Vordelas pajuto savo paties kraujo skonį. Papurtė galvą ir pabandė mintyse viską tvarkingai surikiuoti. Paskui stambios kažkieno rankos čiupo jį už pečių ir ištraukė iš ten, kur jis gulėjo, į šaltą mėnesieną.

Šviežias oras padėjo, pravalė gerklę ir akis ir Vordelas pamažu ėmė suvokti, kas vyksta. Jis pajuto į viršugalvį įremtą šautuvo

vamzdį, tada pastumtas į nugarą nusvirduliavo nuo suniokoto mikroautobuso. Žvilgtelėjęs į šoną, pastebėjo kruvinus dviejų sargybinių kūnus ir geltono ekskavatoriaus kaušą, per porą pėdų įsirežusį į mikroautobuso nuolaužas. Tada pajuto pliaukštelėjimą per galvą.

– Judinkis.

Vordelas suprato, kas jam sakoma, tad pasuko galvą tiesiai į priekį. Vyras kalbėjo su rytų europiečio akcentu – tai buvo aki-vaizdu net iš vieno žodžio. Galbūt rusas. Tai buvo keista. Vordelas negalėjo prisiminti, kad būtų nužudęs kokį rusą. Jis buvo nuvestas dvidešimt žingsnių nuo kelio, tada pajuto smūgį į kojas. Vordelas spėjo pakelti surakintas rankas, kad pristabdytų kritimą. Klarensui pasisėkė mažiau: po sekundės jis tvojosį veidu į žemę. Paskui suriko ir apsivertė, jam iš nosies bėgo kraujas. Jis nieko nesakė, o tai rodė, kad yra protingesnis, nei iš pradžių pamanė Vordelas. Jis tik pakėlė akis į tris ginkluotus vyrus. Du iš jų sugriebė Klarensą už pažastų ir nutempė toliau nuo tos vietos, kur klūpojo Vordelas.

Vordelas suprato, kad vaikas, laikantis kairę Klarenso ranką, yra tas pats, kuris suvaidino avarijos sceną. Tempiantis iš dešinės vilkėjo rudą odinę striukę ir juodą megztinį golfo apykakle. Jis buvo žemesnis nei kiti du ir, nepaisant akivaizdaus noro prisidėti prie juodo darbo, skleidė vadeivos aurą. Vyras, likęs prie Vordelo, iš sudėjimo buvo panašus į lokį. O ir beveik toks pat plaukuotas. Jis vilkėjo aptemptus raudonus sportinius marškinėlius, mesdamas iššūkį šaltam orui, ir laikė rankoje pompinį šautuvą. „Remington 870“, senas geras patikimas daiktas.

– Gera tave vėl matyti, Klarensai, – tarė vyras su megztiniu laužyta anglų kalba, visiškai nekreipdamas dėmesio į Vordelą.

Staiga pasipiktinimo apimtas Vordelas nustebęs žvilgtelėjo į Klarensą. Visa tai dėl *jo*?

Klarensas žiūrėjo į vyrą su megztiniu, dėl antrankių jam buvo patogiu sudėti rankas maldauti. Jis keletą kartų paskubom įkvėpė, tarsi kaupdamas drąsą prabilti.

– Nežudyk manęs, – tarė jis.

Dėl sulaužytos nosies tai nuskambėjo kaip *Nedžudžyk manęs*.

Vyras su megztiniu prunkštelėjo, apsimesdamas, kad tai jį pralinksmino.

– Kol kas ne.

Tikrai rusas.

Be jokio išpėjimo lokį primenantis vyras žengė į priekį ir spyrė Vordelui į pilvą. Vordelas spėjo įtempti pilvo raumenis, kad išvengtų sunkesnio sužeidimo, bet vis tiek susilenkė ir porą kartų nusikosėjo, kad atrodytų įtikinamai. Jis norėjo, kad jie prarastų budrumą.

– O ką darysime su šituo? – lokys paklausė vyro su megztiniu. Panašus akcentas, tik dar ryškesnis.

– Jis su mumis nesusijęs. Pasirūpink juo.

Vordelas tebebuvo susilenkęs ir matė, kaip lokys vėl žengia jo pusėn, tuo tarpu kiti du sutelkė dėmesį į Klarensą. Lokys ke-
tino vėl spirti ir apversti Vordelą ant nugaros, kad paskui galėtų šauti tiesiai į krūtinę. Klaida.

Vordelas pagavo į jį užsimotą koją surakintomis rankomis, atrėmė savo koją į kietą žemę ir kilstelėjo. Dičkis sušuko ir griuvo atbulas. Pakilęs Vordelas šoko ant jo ir prispaudė visa savo dviejų šimtų svarų mase, nutaikęs alkūnę į patį gerklės vidurį. Iš malonaus trakstelėjimo suprato, kad su šituo baigta. Vordelas pakilo ant kojų su šautuvu surakintose rankose kitiems dviem rusams dar nespėjus imtis veiksmų. Jis nuspaudė gaiduką ir

vyro su megztiniu krūtinė pradingo raudonoje kraujo migloje. Antrankiams dreskiant dilbių odą Vordelas šaukdamas patraukė apsodo rankeną ir vėl užtaisė šautuvą. Šis veiksmas buvo instinktyvus ir kartu praktiškas: tai pavertė Vordelą judančiu taikiniu ir sukėlė nerimą priešininkui.

Paaikėjo, kad paskutinio ruso nervai tvirti, bet šaudė jis prastokai. Jo kulka praskriejo toli nuo Vordelo. O Vordelas laikė šautuvą lygiai, dėl judesius ribojančių antrankių kiek pasikreipęs į šoną, ir, kai paleido kulka, ji nunešė keturis penktadalius ruso galvos. Lavonas krito priekin kaip pakirstas medis. Po paskutinio šūvio aidą iliuzija laikėsi ilgiau nei po pirmojo, bet paskui vėl stėjo tylą, danguje šviečiant abejingai pilnačiai.

Vordelas įstūmė dar vieną šovinį į lizdą ir susiraukė, kai antrankiai palietė šviežią įbrėžimą ant kairio riešo. Pasukęs galvą pažiūrėjo į mikroautobuso nuolaužas, spėliodamas, ar ras raktelius pas vieną iš mirusių sargybinių, ar teks šią bėdą spręsti pasitelkus vaizduotę.

– A-ačiū, – sukrenkštė už nugaros silpnas, priblokštas balsas.

Vordelas pasuko galvą. Buvo visiškai pamiršęs apie Klarensą. Tai buvo nesunku. Liesasis vyras sulinkęs tebeklūpojo, jo akys iš baimės ir vilties buvo lyg stiklinės. Jos priminė Vordelui naminį triušį, kurį jis vaikystėje metodiškai numarino badu.

– Tie vaikinai, jie būtų...

– Akivaizdu, – nutraukė Vordelas. Jį nelabai domino, kas, ką ir kodėl.

Kažkas jo balse privertė kitą vyrą susigūžti, jo akys išsiplėtė.

– Tu juk nenušausi manęs? – paklausė Klarensas, jo veide pasirodė nervinga „mes juk abu patekom į šitą bėdą, brolau“ šypsena.

Vordelas pažvelgė į šautuvą ir savo kruviną riešą, paskui vėl į Klarensą. Tada nusišypsojo ir lėtai papurtė galvą. Paskui apsuiko šautuvą rankose ir trenkė jo galu Klarensui į veidą.

Spygtelėjęs Klarensas nugriuvo, o Vordelas patogiau sugriebė ginklą, paversdamas jį vėzdu. Tvojo juo į patį Klarenso veido vidurį ir girdėjo, kaip lūžta kaulai ir kremzlės. Trenkė į tą pačią vietą dar tris kartus ir tada pajuto, kad veido kaulai visiškai subyrėjo. Po šito liovėsi skaičiuoti ir galvoti. Trankė toliau, kol iš Klarenso galvos teliko kaulų nuolaužos ir minkšta pliurza.

Galiausiai pajuto rankose nuovargį ir nustojo daužyti, leisdamas adrenalinui tekėti iš kūno lyg atoslūgio bangai. Kai pulsas pasidarė įprastas, Vordelas pasibjaurėdamas nužvelgė save. Buvo išsitepęs: visur purvas, prakaitas ir kraujas. Daug kraujo. Šiek tiek jo paties, bet daugiausia Klarenso. Apėmė noras žiaugčioti. Vordelas nemėgo būti purvinas. Jis nekenė netvarkos.

Po penkių minučių pas vieną iš negyvų sargybinių jis rado raktelius nuo antrankių ir nusivilko oranžinę kalinio aprangą. Kaip įmanydamas valėsi ją rankas ir veidą, paskui išmetė, svarsčtydamas, kokius drabužius apsirengti. Netvarka turėjo ir praktinių, ir estetinių trūkumų: drabužiai, priklausę paskutiniams dviem rusams ir Klarensui, buvo visiškai netinkami dėvėti. Liko tik stambusis vaikinai.

Gūžtelėjęs pečiais Vordelas nurengė rusą ir užsimetė jo kelnes ir marškinėlius. Jautėsi lyg vilkėtų cirko palapinę. Tada grįžo prie mašinos ir apžiūrėjo, kokius ginklus turi savo nuožiūroje. Abu mirę sargybiniai gabenosi pusiau automatinius „Smith & Wesson“ pistoletus. Vairuotojo ginklas tebebuvo dėkle.

Vordelas pasilenkė ir pažvelgė į suniokotą vairuotojo kabiną, į vietą tarp dviejų priekinių sėdynių. Tai, ką ten pamatė, pri-

vertė spėlioti, ar ilgas įkalinimas gali iškreipti laiko nuovoką, nes atrodė, lyg jam tikrai būtų išaušusios Kalėdos.

Ten, padėtas taip, kad būtų lengvai pasiekiamas tiek vairuotojui, tiek keleiviui, gulėjo „Heckler & Koch PSG1“, šautuvas su teleskopiniu taikikliu. Vordelas spėjo, kad jis puikiai tinka šaudyti į bėglius, tokius kaip jis. Jis puikiai tinka daugeliui dalykų.

Tas daiktas buvo nuostabaus gražumo, be to, toks pat galingas ir taiklus, kaip ir tie ginklai, kuriuos Vordelui teko naudoti dykumoje. Tiesą sakant, net *taiklesnis*, nes buvo sukurtas specialiai teisėsaugos pareigūnams, tad tai darant nereikėjo atsižvelgti į svorį ir patvarumą, kas būtina armijoje naudojamiems ginklams.

Vordelas lyg ir suabejojo, ar praktiška ir patogų gabentis tokį šautuvą, bet galiausiai pasidavė troškimui jį pasiimti. Su juo jis kelias lėčiau nei pasiėmęs vieną iš „Smith“ pistoletų, bet ne tiek jau daug. Po galais, jis paruoštas tokiems dalykams. Taip turi būti.

Štai tada Vordelas prisiminė svirno stogą. Vėl pažvelgė į jį, bet tamsiai mėlyname nakties danguje pamatė tik tiesią juodą liniją. Ant stogo nesimatė jokio žmogaus, galbūt niekada ten nieko ir nebuvo.

Už ketvirčio mylios į pietus augo miškas. Vordelas pasikišo šautuvą po pažastimi, paskutinį kartą žvilgtelėjo į stogą ir nužingsniavo.

Išėjo ieškoti Amerikos.

2

5.06 val.

Praėjus devynioms minutėms, kai suskambėjo telefonas, ir septynioms minutėms, kai pokalbis baigėsi, nusimaudžiau po dušu, nusiskutau ir atidariau spintos duris.

Pasirinkau vienaeilį juodą kostiumą, labai šviesius marškinius ir itališkus batus. Nieko rėžiančio akį, net jei visi šie drabužiai kainavo maždaug tiek, kiek mažas šeimininis automobilis. Spintoje kabėjo dar trys tokie pat kostiumai. Uždariau duris – pasiimsiu juos vėliau.

Greitai apsirengiau ir užsisegiau peties diržą. Atidariau staliuko prie lovos stalčių ir išsiėmiau pistoletą „Beretta 92FS“ ir jo dėtuvę. Patikrinau septyniolikos devynių milimetrų „Parabellum“ kulku užtaisą, įstačiau dėtuvę į vietą, užstūmiau spyną, nuspaudžiau saugiklį ir įsidėjau ginklą į dėklą. Tada užsimečiau švarką ir nuėjau per viešbučio kambarį prie rašomojo staliuko, ant kurio gulėjo trys man reikalingi daiktai. Pirmiausia piniginė su lygiai tūkstančiu dolerių grynaisiais, vairuotojo teisėmis Karterio Bleiko vardu ir platinine „American Express“ kortele. Antras daiktas buvo nešiojamasis kompiuteris „Dell Latitude“ odiniame dėkle. Ir galiausiai mašinos, stovinčios garaže po pastatu, rakteliai.

Paėmiau telefoną ir mano ranka sustingo. Ekrane kas penkiolika minučių keitėsi atsitiktine tvarka rodomos nuotraukos iš telefono atminties. Dabar jis parinko nuotrauką, kurios seniai nebuvo matęs: moteris šviesiais plaukais ir ilgomis blakstienomis, truputį per dvidešimt, šypsojosi į objektyvą ir dengėsi akis nuo saulės. Fone galėjai įžiūrėti apžvalgos rato linkį. Astrolando pramogų parkas, Konio sala. Daugiau tokių nuo-

traukų neturėjau. Tai buvo vienintelis Kerol atvaizdas, kurį pasilikau.

Patapšnojavau per ekraną, kad nuotrauka dingtų, ir įsidėjau telefoną į kišenę.

Praėjus mažiau kaip penkiolikai minučių po skambučio aš jau sėdėjau prie mašinos vairo ir važiauvau į Čikagą.

3

7.40 val.

FTB buvo įsikūręs Vakarų Ruzvelto gatvės 2111 name. Tai ilgas pastatas iš stiklo ir betono, dešimties aukštų, didesnis į plotį nei į aukštį. Jis dunksojo už tvarkingos aukštos plieninės tvoros ant tobulai lygios vejų, besidriekiančios iki pat šaligatvio. Dangus jau švito, bet gatvės žibintai ir lempos, apšviečiančios pastatą iš vidaus, dar degė.

Įvažiauvau pro pagrindinius tvoros vartus ir sustojau prie užtvaro. Priėjus uniformuotam sargybiniui nuleidau lango stiklą. Pasakiau, kad esu Bleikas ir turiu susitikti su specialiuoju agentu, o jis linktelėjo, tarsi jau būtų manęs laukęs. Tada palietė savo kepurės kraštą ir pamojo ranka, o užtvaras pakilo.

Palikau ginklą registratūroje, mainais gavau laminuotą lankytojo ženklelį, paskui perėjau metalo detektorių ir buvau palydėtas į dešimtą aukštą nesišypsančio agento, kuris į mano bandymus juokauti kartais atsakydavo kažką suniurnėdamas. Jis nuvedė mane į prabangiai įrengtą kabinetą su puikiu vaizdu į aušros nutviekstą miestą. Priešais langą stovėjo didelis stalas. Prie jo sėdėjo vyras.

Jis buvo jaunesnis, nei tikėjau, gal net nesulaukęs penkiasdešimties. Vilkėjo puikų „Brooks Brothers“ kostiumą, marškinius su sagutėmis apykaklės kampuose, ryšėjo tamsų kaklaraištį, nešiojo akinius be rėmelių. Juodi kaip derva plaukai buvo sušukuoti atgal, nebandant nuslėpti to, kad jis plinka.

Vyras neatsistojo ir neištiesė man rankos. Ant stalo gulėjo storas segtuvas.

Akimirką pastovėjau tarpduryje. Mane atvedęs nesišypsantis agentas atsitraukė atgal į koridorių ir rūpestingai uždarė duris.

- Donaldsonas? – paklausiau vietoj pasisveikinimo.
- Taip. Bleikas, ar ne? Atvykote greičiau, nei tikėjau.
- Eismo sąlygos buvo palankios.
- Pirmą kartą Čikagoje?
- Pirmą kartą po ilgo laiko.

Donaldsonas palinko kėdėje ir padėjo rankas ant stalo, tarsi duodamas ženklą, kad jau sėkmingai įveikėme pasiplepėti skirtą šio susitikimo dalį. Supratau užuominą.

– Taigi, jums reikia kai ką surasti. – Jis kurį laiką patylėjo, lyg nenorėdamas tęsti. – Ši informacija neturi pasklisti už šio kabineto sienų.

- Viskas gerai. Nesu įsiregistravęs tviteryje.

Jis nenusiypsojo.

- Ar esate girdėjęs apie Kalebą Vordelą?

Vardas buvo pažįstamas, nors tos bylos labai įdėmiai neskiau. Kai žmogus pasiekia tam tikrą žinomumo lygį, jo vardas tarsi įsilieja į masinę sąmonę.

- Žinoma, – atsakiau. – Snaiperis. Bet jis kalėjime, ar ne? Donaldsonas nieko neatsakė.

- Suprantu.

– Jis pabėgo šį rytą iš kalinių pervežimo mikroautobuso. Atrodo, buvo surengta pasala, galbūt tai susiję su mafija. Vordelas pasinaudojo tuo ir sugebėjo ištrūkti į laisvę.

– Ir jūs norite ištaisyti padėtį, kol niekas apie tai dar nesužinojo.

– Būtent.

– Galiu paklausti?

– Žinoma.

– Kas mane rekomendavo?

Donaldsono lūpos paplatėjo per ketvirtį colio burnos kraštuose. Priėmiau tai kaip bandymą nusišypsoti.

– Tiesiog sakykime, kad tai buvo rekomendacija, kurią atmesti būtų buvę neišmintinga.

– Bet ji nebūtinai turėjo jums patikti.

Jis atsiduso ir atsistojo, tada padėjo abu delnus ant stalo.

– Klausykite. Supraskite teisingai. Aš galiu pasitelkti visą įmanomą pagalbą. Mes sudarėme operatyvinę grupę, ir buvo pasakyta, kad jūs turite tam tikrų specializuotų talentų, kurie gali mums atnešti naudos, ir visai nesvarbu, ar mano žmonėms tai patiks, ar ne. Yra tikimybė, kad jiems tai nepatiks.

– Viskas gerai. Turiu daug patirties būti nemėgstamas.

– Džiaugiuosi tai girdėdamas. Po valandos sukviesiu į pasitarimą operatyvinės grupės vadovus. Ar manote, kad galite mums padėti?

Lėtai linktelėjau.

– Ar žinote mano sąlygas?

– Manau, atlygis jau buvo aptartas su jūsu... agentu.

– Taip, bet prieš imdamasis darbo turiu aptarti tris savo taisykles, – tariau.

– Dėstykit.

– Pirma taisyklė: pusę sumokate iš anksto, kitą pusę – kai sugausiu tą žmogų. Antra taisyklė: aš dirbu vienas. Nesėdėsiu kabinete nuo devintos iki penktos. Neisiu su kitais išgerti alaus, kai grąžinsime tą vaikiną už grotų. Jeigu mane samdote, jūs gaunate papildomą išteklių ir tiek.

– Ir kokia trečia taisyklė?

– Trečia taisyklė tokia: jeigu mokate už tai, kad sugaučiau tą vaikiną, turite leisti man veikti savuoju būdu. Mano būdas yra veiksmingiausias. Kartais jis visiškai teisėtas, kartais ne. Noriu užtikrinimo, kad bet koks reikiamas žingsnis mano darbe, kuris formaliai žiūrint gali būti nusižengimas įstatymui, nesibaigs tuo, kad imsite mane persekioti.

Donaldsonas jau žiojosi pertraukti, bet sustabdžiau jį pakeldamas ranką.

– Aš leisiu jums nuspręsti, kas yra leistina. Neprašau leidimo daryti bet ką.

Jis suraukė kaktą ir nusuko akis nuo manęs į langą. Paėjau penkis žingsnius į priekį ir atsisėdau priešais stalą.

– Puikus vaizdas, – tariau tiesiog tam, kad nutraukčiau tylą.

– Tai puikus miestas, pone Bleikai.

– Dvasiniai Biuro namai, ar ne? Huveris būtent čia viską pradėjo.

Donaldsonas atsisuko į mane.

– Išmanote istoriją. Ponas Huveris sukūrė mūsų instituciją nuo nulio.

– O ponas Dilindžeris* jam, žinoma, šiek tiek padėjo.

* Johnas Herbertas Dillingeris (1903–1934) – garsus JAV bankų plėšikas. Jo ir kitų nusikaltėlių siautėjimo laikotarpiu labai sustiprėjo FTB įtaka. (*Visos pastabos vertėjo.*)

Jo veidas liko visiškai abejingas. Negalėjau suprasti, ar jis pralinks mėjo, ar išsižeidė. Donaldsonas žvelgė į mano ranką tarsi išminuotojas, niekada anksčiau nematęs tokio įrenginio.

– Vadinas, aš nuspręsiu, kas yra leistina?

– Būtent taip ir pasakiau.

Donaldsonas akimirką mane apžiūrinėjo. Paskui ištiesė ranką ir paspaudė maniškę.

– Tada sveiki atvykę.

4

9.05 val.

Nors ir labai stengėsi, specialioji agentė Eleina Baner vėlavo.

Skambutis nuaidėjo tuoj po aštuntos – ją pakvietė į skubų posėdį su vadovaujančiu specialiuoju agentu lygiai devintą. Vadinas, ji bus priversta išeiti iš pirmo tėvų komiteto susirinkimo, į kurį sugebėjo prisiruošti per šiuos metus, po dešimties minučių. Dar viena neatlikta pareiga, dar vienas Anos nusivylimas. Baner nemanė, kad tai bus įrašyta į vieną gretą su tuo kartu, kai ji negalėjo skristi į Indianapolį švęsti Anos gimtadienio, tačiau puikiai žinojo, kad maži nusivylimai vis tiek dedasi vienas prie kito. Kaltė ją graužė nuolatos. Baner manė, kad Markui išsikrausčius bus lengviau, bet ši iliuzija greitai išsisklaidė.

Už sumautą jos asmeninio gyvenimo ir darbo pusiausvyrą buvo mažytė kompensacija: dėl jos netikėto išvykimo kitos motinos šį kartą pasipūtusios nekraipė galvų ir nepradėjo šypsotis, kaip įprasta. Jos visos žinojo, kuo Baner dirba, o ji žinojo, kad jos skaitė didelį straipsnį, kuris praėjusiais metais, po Marko-

vo bylos, pasirodė „Times“ puslapiuose. Netgi išskubėdama pro duris Baner jautė, kad jai išeinant per visą klasę nusirito jaudulio virpuly: Anos mama, FTB agentė, staiga išvyko sulaukusi netikėto telefono skambučio.

Anos mokyklą ir Federalinio tyrimų biuro štabą Čikagoje skyrė trijų milijonų gyventojų miestas, be to, per patį eismo piką. Taigi, kai žengė pro nepermatomas stiklines konferencijų salės duris, viską apsvarsčiusi Baner nusprendė, kad vėluoti penkias minutes yra visai padoru.

Patalpa buvo šviesi, erdvi ir apstatyta negausiais baldais. Čia buvo tik ilgas posėdžių stalas, keletas kėdžių ir kavos aparatas tolimajame kampe. Salėje jau buvo susirinkę keturi vyrai: du sėdėjo atokiai vienas nuo kito nugara į duris, kiti du buvo įsitaisę greta kitoje stalo pusėje. Pastaruosius ji pažinojo: tai buvo vadovaujančio specialiojo agento padėjėjas Deivas Edvardas ir pats vadovaujantis specialusis agentas Valteris F. Donaldsonas. Jie prastai vienas prie kito derėjo. Edvardas buvo šešiasdešimties metų, stambaus sudėjimo, vilkėjo pigų kostiumą ir nuolat prakaituodavo, kad ir koks būtų metų laikas. Donaldsonas, nors ėjo aukštesnes pareigas, buvo jaunesnis, o rengėsi stilingai ir rūpestingai.

Kai Baner įžengė į vidų, kiti du vyrai pasuko galvas. Ji nepažinojo vaikiną, sėdinčio toliausiai nuo durų, bet sėdintis arčiau buvo Stivas Kastlas. *Po galais*. Kastlas buvo bebaigiantis penktą dešimtį, bet, nepaisydamas žilų sruogų plaukuose, galėjai jį palaikyti dešimčia metų jaunesniu. Iš jo veido išraiškos buvo akivaizdu, kad jis toli gražu nemano, kad vėluoti penkias minutes padoru.

– Atsiprašau, kad vėluoju, – tarė Baner, atsisėsdama arčiau durų.

Edwardsas ir Donaldsonas kažką mandagiai sumurmėjo, o Kastlas žvelgė į ją akmeniniu veidu. Ketvirtasis vyras šyptelėjo, bet šiltai. Jis atrodė... *niekuo neišsiskiriantis* – taip, turbūt būtent šitaip geriausia jį apibūdinti. Vidutinio ūgio, vidutinio sudėjimo, tamsūs plaukai, švariai nusiskutęs. Gerai atrodantis, bet nieko ypatingo, nutarė Baner. Vienas iš tų vaikinių, kurių išskirtinius bruožus nusakyti būtų sunku. Nepažįstamasis vilkėjo puikų kostiumą, bet be kaklaraiščio, taigi ji suprato, kad jis ne iš Biuro darbuotojų.

Baner žvilgtelėjo į jį, o paskui nosisuko. Ji pastebėjo, kad stalas beveik visiškai tuščias, tik priešais Edwardsą ant jo gulėjo tvarkinga užverstų nuotraukų krūvelė.

– Dabar, kai visi susirinkome, – prabilo Donaldsonas su nežymiu Pietų Bostono akcentu, – iškart eisiu prie reikalo. Susiklostė tam tikra padėtis.

Baner žvelgdama į jį linktelėjo. Be abejo, kad susiklostė tam tikra padėtis. Ji tik spėliojo, kokia būtent. Galbūt prezidentas vėl pakeitė nuomonę dėl vizito į miestą prieš kadencijos vidurio rinkimus.

Donaldsonas pasuko galvą į Edwardsą tarsį naujienų laidos diktorius, perduodantis nemalonųjį darbą jaunesniam kolegai.

Edwardsas žvilgtelėjo į Baner, paskui į Kastlą, tarsį įsitikin-damas, kad jie abu sutelkę dėmesį.

– Ši rytą, apie trečią valandą, pervežimo mikroautobusas gabeno iš Mariono kalėjimo du kalinius į federalinį pataisos kompleksą Tere Hote ir buvo užpultas apygardos greitkelyje, maždaug už dešimties mylių. – Edwardsas nutilo įkvėpti oro, lyg tas sakinytis būtų pareikalavęs daug pastangų. – Mes koordinuojame darbą nusikaltimo vietoje, mūsų žmonės padeda vietos teisėsaugos pareigūnams. Atrodo, mašinoje buvo tik du sar-

gybiniai, abu jie nužudyti. Eskorto nebuvo. Vis dar bandome išsiaiškinti kodėl, turint omeny keleivių statusą.

– Ką jie gabenė? – paklausė Kastlas.

Edwardsas atrodė šiek tiek susierzinęs, kad jį pertraukė. Baner nutarė, kad, atsižvelgiant į jo padarytą reikšmingą pauzę, tai nesąžininga. Edwardsas atsilošė kėdėje ir ši sugirždėjo.

– Manome, kad išpuolio tikslas buvo šis vyras.

Jis pakėlė vieną iš nuotraukų: ji buvo blizgi, aštuonių su dešimčia colių, spalvota, joje matėsi liesas nuplikęs vyras, maždaug keturiasdešimties metų, su kreivos šypsenos užuomina lūpų kampučiuose. Ant jo laikomos vardo lentelės buvo didelėmis raidėmis užrašyta: MIČELAS, K. Dž.

– Klarensas Džeimsas Mičelas. Nuotrauka daryta prieš keturis mėnesius. Jis laukė teismo, tarp jam pateiktų kaltinimų buvo reketas, užpuolimas sunkinančiomis aplinkybėmis ir išprievartavimas.

Baner apžiūrėjo nuotrauką. Turint omeny kaltinimus reketu, Biuro įsikišimas į šį reikalą jau įgavo prasmę, juo labiau kad tai buvo Edvardso sritis: ji žinojo, kad jis atėjo iš Organizuoto nusikalstamumo skyriaus. Bet kuo čia dėta ji ir Kastlas? Nė vienas iš jų šiuo metu nedirba organizuoto nusikalstamumo srityje. Ji žvilgtelėjo į Kastlą, atrodė, kad ir jis nieko nesupranta.

– Mičelas turėjo duoti parodymus apie tokį Vitalijų Korakovskį, – tęsė Edwardsas, – itin didelės svarbos mūsų taikinį iš Rusijos mafijos. Mums patvirtino, kad trys pasalą surengę užpuolikai buvo Korakovskio vyrai.

Baner iš nuostabos palenkė galvą. Kaip galėjo taip greitai nustatyti užpuolikų skaičių ir tapatybę, jei nėra išgyvenusių liudininkų? Nebent...

– Ką turite omeny sakydamas „buvo“? – paklausė ji nespėjusi savęs sustabdyti. Edvardsas truputį per daug pabrėžė tą žodį.

Jis nusišypsojo. Rodos, Baner ištaikė tinkamą akimirką užduoti šį klausimą.

– Turiu omeny, kad jų nebėra, agente Baner.

Edvardsas vieną po kitos parodė dar tris nuotraukas. Ryškios spalvotos mirusių vyrų veidų fotografijos iš arti, palaikams gulint tuščiame lauke. Išimtis buvo tik paskutinė: tas vyras neturėjo veido ir didelės dalies galvos.

– Zacharas Radevas, Nikolajus Kosyginas... ir mes turime pagrindą manyti, kad tai buvo Vladimiras Labazanovas, – tęsė Edvardsas rodydamas nuotraukas. – Trys užkietėję šunsnukiai, nužudyti vieno žmogaus, kuris stojo prieš juos beginklis ir su antrankiais.

Baner staiga suvokė, kad Edvardsas kalba tik jai ir Kastlui, nekreipdamas dėmesio į ketvirtąjį vyrą, kuris susidomėjęs klausėsi, bet niekaip neparodė, kad ši informacija jam būtų nauja. Baner suprato: *kad ir kas jis toks, jam jau tai pranešė.*

Kastlas atsilošė savo kėdėje tarsi negalėdamas patikėti. Jis mostelėjo kaire ranka į Mičelo nuotrauką, gulinčią ant stalo.

– Norite pasakyti, kad *tai* padarė šis vyrukas?

Edvardsas atrodė patenkintas, jam akivaizdžiai patiko štai šitaip po truputį pateikti informaciją. Jis lėtai papurtė galvą ir parodė kitą nuotrauką. Baner pastebėjo, kad Donaldsonas krūptelėjo, ir pagalvojo, kad tai ne tiek jautrumas, kiek nežymus sutrikimas, tarsi kas nors būtų pasakęs nepadorų pokštą ir suvulgarinęs kviestinių pietų nuotaiką.

– Tai Klarensas Džeimsas Mičelas, nuotrauka daryta prieš keturias valandas, – dalykiškai tarė Edvardsas. – Kažkas smogė

jam sunkiu buku daiktu – greičiausiai šautuvo buože – ir trankė tol, kol veidas įdubo. Tada dar truputėlį patrankė visą šitą masę į žemę.

– Kas buvo antrasis kalinys? – atsargiai paklausė Baner.

Ji įdėmiai apžiūrinėjo nuotrauką, liguistai pakerėta nuogos mėsos, kaulų nuolaužų ir smegenų vaizdo, lygindama visa tai su besišypsančio žmogaus nuotrauka, matyta prieš minutę.

Edwardsas nieko neatsakė. Jis atrodė šiek tiek nusivylęs dėl Baner reakcijos, tarsi būtų tikėjęsis, kad ji užsimerks, sudrėbės arba išbėgs rėkdama iš kambario. Ji džiaugėsi jį nuvylusi, bet nedarė to sąmoningai. Kruvini nusikaltimų vaizdai niekada jos netrikdė. Visi jai sakė, kad tai neįprasta, kad reikia laiko netekti jautrumo, bet dėl kažkokios priežasties Baner visa tai negaliojo.

Donaldsonas padėjo delnus ant stalo, be žodžių leisdamas Edvardui suprasti, kad į šį klausimą atsakys jis. Prieš prabildamas žvilgtelėjo į Baner ir Kastlą.

– Štai čia ir prieiname prie mūsų problemos. Paaiškėjo, kad ir antrasis kalinys buvo... „itin didelės svarbos“. – Pakartodamas Edvardso žodžių junginį Donaldsonas linktelėjo jo pusėn nežiūrėdamas. – Tas kitas vyras nužudė visus tris rusus greičiausiai gindamasis, o paskui nužudė Mičelą – regis, tiesiog dėl smagumo. Jis ginkluotas, turi karinį pasirėngimą ir mes neįsivaizduojame, kur jis traukia. Spėju, dabar nėra reikalo sakyti, jog tai labai pavojingas asmuo, be to, be galo motyvuotas likti laisvėje. Po dviejų savaitių jam buvo numatyta mirtina injekcija.

Dabar Baner suprato, kodėl jis buvo perkeliamas į Tere Hotą – ten vykdomos federalinės mirties bausmės. Vadinas, tas kalinys turėtų būti...

– Kalebas Vordelas? – paklausė Kastlas.

Baner pasirodė, kad tai skamba lyg klausimas, bet paskui suprato, jog Kastlas tiesiog norėtų klysti.

Donaldsonas atsiduso, o Edvardsas pakėlė paskutinę nuotrauką.

– Kalebas Vordelas, – patvirtino abejingu balsu.

Nuotraukoje buvo matyti liekno, tačiau tvirtai sudėto vyro, vilkinčio oranžinį kalinio kombinezoną, galva, pečiai ir viršutinė krūtinės dalis. Įtempti kaklo raumenys. Čarlio Mensono barzda. Šaltos akys be jokios išraiškos.

– Jėzau, – pratarė Kastlas.

– Snaiperis? – paklausė Baner.

– Taip, – patvirtino Edvardsas.

Kastlas ir Baner apsikeitė žvilgsniais, abu jau suprātę, kodėl juos čia pakvietė.

– Anąkart jis nužudė dvidešimt žmonių, – tarė Kastlas.

– Devyniolika, – gynybiškai pataisė jį Edvardsas, tarsi Kastlas perdėtų problemą.

– Ir mes norime, kad to vėl nenutiktų, – tarė Donaldsonas. – Vordelas atliko bausmę federaliniame kalėjime. O tai reiškia, kad Biuras turi iškart imtis darbo, kol padėtis netapo nevaldoma. Jūdu vadovausite operatyvinei grupei.

– Puiku, – visiškai neutraliu balsu tarė Kastlas.

Baner tylėjo. Ji nujautė, kad prie šito artėjama, ir prieš savo valią buvo smagiai susijaudinusi. Žinoma, tai sunki užduotis, bet atliekant tokias užduotis ir daroma karjera. Per tokias užduotis ir patenkama ten, kur ji norėjo būti po dvidešimties ar daugiau metų.

Donaldsonas nieko neatsakė į Kastlo komentarą.

– Agente Kastlai, jūs dirbote su pradine byla čia, Čikagoje. Kaip suprantu, prisidėjote prie to, kad Vordelas būtų sučiuptas.

Agente Baner, jūs neseniai pasižymėjote persekiojant Markovą. Manau, kad mes galime sučiupti bėglį prieš žiniasklaidai spėjant paviėšinti šią istoriją.

Baner pakėlė akis į Donaldsoną, kai šis kasdieniškai ištare paskutinius žodžius. Atrodė, lyg sakytų, kad rytoj tau teks įkopti į Everestą. Ak, tiesa, tai daryti turėsi užrištomis akimis.

– Žiniasklaida apie tai dar nežino?

Edvardasas papurtė galvą.

– Jie žino, kad kalinius vežantis mikroautobusas buvo užpultas ir kad žuvo du sargybiniai. Visa kita laikysime paslapyje, kiek tik įstengsime. Štai kodėl mums reikia suimti Vordelą, kol niekas nesužinojo, kad jis pabėgo.

– Sėkmės, – tarė Kastlas. – Žiniasklaida gaus labai aiškią užuominą, kai tik Vordelas nuspręs grįžti prie savo senojo hobia.

– Manome, kad turime šiek tiek veiksmų laisvės, – atsakė Edvardasas. – Vordelas psichopatas, bet ne idiotas. Iš esmės jis ką tik išvengė egzekucijos. Jis laikysis tyliai, galbūt bandys pasiekti Kanadą. Neims vėl šaudyti atsitiktinių žmonių, jeigu manys, kad gali išsisukti švarus.

– Tai nepalengvina užduoties jį sučiupti, priešingai, tik apsunkina, – tarė Baner.

Kastlas pritariamai linktelėjo.

– Ir net jei žinotume, kur jis traukia, Vordelas apmokytas, kaip nepatekti į nelaisvę.

– Aną kartą jį sučiupote, – pasakė Edvardasas.

Kastlas žvelgė į jį keletą nejaukių sekundžių, paskui prakalbo iš lėto, tarsi kažką aiškindamas lėto mąstymo ketverių metų vaikui:

– Aš jo nesučiupau. Mums tiesiog pasisėkė.

Donaldsonas atsilošė, parodydamas, kad nori tęsti diskusiją.

– Skiriu agentą Kastlą vadovauti operatyvinei grupei. Agente Baner, jūs būsite jo dešinioji ranka. Abu raportuosite tiesiogiai mano pavaduotojui Edvardsui arba man, niekam kitam. Manau, tiesiog čia, šiame kambaryje, mes turime kiek įmanoma geriausiai žmones vadovauti šiai užduočiai.

Baigęs kalbėti Donaldsonas žvilgtelėjo į ketvirtąjį vyrą, apie kurį Baner buvo beveik pamiršusi. Kol jie kalbėjosi, jis kažkokiu būdu tarytum susiliejo su aplinka.

Dabar ji pažvelgė į jį. Tą patį padarė ir Kastlas. Vyro veido išraiška liko abejinga. Smalsūs žvilgsniai, rodos, paveikė jį tiek pat, kiek riksmas į garso nepraleidžiančią sieną.

– Ir ką būtent mes turime šiame kambaryje, sere? – paklausė Kastlas, neatitraukdamas akių nuo nepažįstamojo.

Vyras leido akimirklą klausimui pakibti ore, paskui atsakė:

– Mano vardas Bleikas. Esu čia tam, kad jums padėčiau.

5

9.22 val.

Kurį laiką niekas nieko nesakė. Keturios poros akių įsmigo į mane, laukdamos, kad paaiškinčiau išsamiau.

Kai pasidarė aišku, kad to nedarysiu, agentas Kastlas lėtai pakartojo mano žodžius:

– Jūs čia tam, kad mums padėtumėte.

Pažvelgiau į jį. *Ir taip visada*, pagalvojau. *Visada šitaip.*

Edvardsas, storasis, šį kartą nelaukė savo viršininko linktelėjimo.

– Kaip jau bandžiau pabrėžti, sugauti tą nusikaltėlį yra labai

svarbus dalykas. Tiesą sakant, *svarbiausias*. Direktorius informavo prezidentą, ir jie abu trokšta, kad visa tai būtų išspręsta kuo greičiau.

Kastlas pažvelgė į jį.

– Neabejoju. Ypač likus savaitei iki kadencijos vidurio rinkimų.

Donaldsonas žvilgtelėjo į Kastlą išpėdamas neplėtoti šios temos. Edvardsas atsikrenkštė.

– Turėdami tai mintyse, pasitelksime visas įmanomas kompetencijas. Taigi, mes paprašėme pono Bleiko paslaugų, jis yra tam tikros srities specialistas.

Susidomėjęs stebėjau kalbantį Edvardą, spėliodamas, kaip šitoks vyrukas sugebėjo pasiekti tokias aukštas pareigas organizacijoje, kuri per visą savo istoriją tiek daug dėmesio skyrė išvaizdai. Įprastas FTB agentas yra elegantiškas, tvarkingai apsikirpęs, madingai apsirengęs: Foksas Malderis iš „X failų“ arba Antonis Lapalja iš to kito serialo. Baner, Kastlas ir Donaldsonas atitiko šį vaizdinį. O Edvardsas man labiau priminė naudotų automobilių pardavėją.

Kastlas prasižijojo kalbėti, bet Baner, pastebėjusi, kaip jo veidas apsiniaukia, įsikišo pirma, uoliai nutaisiusi diplomatišką toną:

– Su visa pagarba, sere, – tarė ji kreipdamasi į Donaldsoną, – ar manote, kad tai geras sumanymas?

– Kuo daugiau rankų, tuo lengvesnis darbas, agente Baner. Rodos, taip sakoma? – Edvardsas atsakė anksčiau už savo viršininką, ir nei Donaldsonas, nei Baner neatrodė tuo patenkinti.

Stebėjau Baner veidą jai bandant surikiuoti mintis. Nutariau, kad ji turbūt bando įveikti pagundą lengvai atsikirsti, tarkim, leptelėti ką nors apie daug auklių ir vaiką be galvos. Vietoj to ji pasakė:

– Visi čia esantys žino, kaip sunku veiksmingai koordinuoti operatyvinės grupės darbą, kai palaikomas ryšys su kitomis institucijomis. Ar privataus darbuotojo įtraukimas dar labiau visko nekomplikuos?

– Tai kas jis toks? – įsiterpė Kastlas. – Premijų medžiotojas?

– Ponas Bleikas dalyvauja operatyvinės grupės veikloje kaip patarėjas, – atsakė Edvardsas. – Jis nepriklausys komandai.

Iš jo žvilgsnio į Donaldsoną ir to, kaip susiraukė pokalbiui pakrypus į šią pusę, spėjau, kad Edvardsas nėra labai laimingas dėl tokio sprendimo.

– Aš nesu premijų medžiotojas, – atsakiau kreipdamasis į Kastlą. – Man tiesiog gerai sekasi rasti žmones, kurie nenori būti surasti.

Agentė Baner dabar palinko į mano pusę. Jos ilgi, žvilgantys tamsūs plaukai buvo surišti į arklio uodegą, o pilkas sijono kostiumėlis turėjo atrodyti griežtas, bet kažkoku būdu pabrėžė jos kūno linkius. Tamsios rudos akys žvelgė į mane prisimerkusios.

Visada norisi padaryti gerą įspūdį klientui, tai tiesiog į naudą verslui. Nutariau, kad tai paaiškina, kodėl staiga pajutau norą būti teigiamai įvertintas.

– Ir jūsų... kaip patarėjo, pone Bleikai, nuomone, kokių veiksmų mums dabar būtų geriausia imtis?

Jos tonas buvo ramus, be Kastlo didžiulio skepsio. Supratau, kad ir Baner apnikta abejonių, ji tiesiog šiek tiek mandagiau elgiasi.

Pažvelgiau į savo laikrodį. Tuoju bus pusė dešimtos, vadinausi, mūsų laimikis laisvėje jau daugiau kaip šešias valandas. Ketvirtį paros. *Ir taip visada*, vėl pagalvojau. Kiekvieną kartą, kai dirbau su valdžios institucijomis, kildavo ši problema. Terito-

rija. Profesinis išdidumas. Grėsmė prarasti autoritetą. Spėliojau, gal nepagarba yra itin svarbi FTB agentui, įpratusiam būti priešingoje pusėje: staiga pasirodyti ir perimti svarbią bylą iš kokio nors užkampio policininkų. Ir, žinoma, visa tai jau vyko čia. Bet abejoju, ar kas nors iš jų suprastų šią ironiją, jeigu ją atskleisčiau.

– Mes gaištame laiką, – atsakiau. – Aš neketinu jums visko iškloti: esu čia ne tam, kad perimčiau iš jūsų bylą. Esu čia ne tam, kad parodyčiau jums, kaip reikia atlikti darbą. Esu čia ne tam, kad prisiimčiau garbę. Aš čia tam, kad pasiūlyčiau savo įgūdžius ir gaučiau už tai atlygį. Aišku?

Kastlas prasižiojo kažką sakyti, bet Donaldsonas, akivaizdžiai pavargęs nuo delsos, jį nutraukė:

– Jūs vadovaujate operatyvinei grupei, agente Kastlai. Tai nepsikeitė.

Jis ilgai žiūrėjo į Kastlą ir tame žvilgsnyje slėpė garsiai nepasakyta sakinio pabaiga: *bet galėtų pasikeisti*.

Kastlas atsilošė kėdėje. Atrodė, lyg mintyse sudarytų jam nerimą keliančių dalykų sąrašą ir nutartų, jog kol kas šis naujasis elementas nėra taip arti svarbiausiųjų, kad vertėtų dar ilgiau prie jo apsistoti.

Nutrūkus pokalbiui mano akį patraukė Edvardso ant stalo numesta kalėjime daryta Vordelo nuotrauka. Kaip ir vardas, veidas man buvo šiek tiek pažįstamas. Arba, tiksliau, būtent šis atvaizdas. Spėjau, kad šią nuotrauką naudojo pirmuosiuose laikraščių puslapiuose ir vakariniuose pranešimuose vykstant teismo procesui.

Bet kas iš tiesų patraukė mano dėmesį toje nuotraukoje? Kažkas jo akyse. Kažkas iš praeities, ko gerai negalėjau užčiuopti...

– Yra dar kas nors, ką mes šiuo metu turime žinoti? – paklausė Baner Donaldsono, vėl grąžindama mano dėmesį prie dabarties.

– Šiuo metu ne, – atsakė Edvardsas.

Donaldsonas šaltai nusišypsojo, be žodžių leisdamas suprasti, kad pasitarimas baigtas.

– Tada jis teisus, – tarė Baner. – Mes gaištame laiką. Judėkime į priekį.

Tarsi pabrėždamas jos žodžius suskambo Donaldsono telefonas – tai buvo trumpas dalykiškas čirškesys. Beveik retro melodija: panašiai mobilieji telefonai skambėdavo dešimtajame dešimtmetyje.

Donaldsonas palietė ekraną ir pridėjo telefoną prie ausies. Pasakė savo vardą ir klausėsi, kol skambinantis žmogus kažką jam kalbėjo. Paskui giliai įkvėpė. Lėtai atsistojo, pasuko veidą į veidrodinio stiklo langus, pro kuriuos matėsi dešimčia aukštų žemiau besidriekianti Vakarų Ruzvelto gatvė.

– Kada? – paklausė jis, tada vėl patylėjo, o išgirdęs atsakymą nurijo seiles. – Kiek?

Stebint Donaldsono veidą Edvardso žandikaulis įsitempė. Baner ir Kastlas apsikeitė žvilgsniais. Donaldsonas nutraukė pokalbį nieko daugiau nepasakęs.

– Kairo miestelyje, maždaug už dvidešimties mylių į pietus nuo nusikaltimo vietos, yra parduotuvių rajonas. Kažkas mašinų stovėjimo aikštelėje ką tik nušovė prekių pristatytoją. Liu-dininkai nieko nematė prie jo artinantis. Sako, kad jis tiesiog parpuolė.

***PIRMAS DALYKAS, KURĮ TURITE APIE MANE ŽINOTI, – KARTERIS BLEIKAS
NĖRA TIKRASIS MANO VARDAS.***

© Paul Stuart Photography Ltd.

MASON CROSS (Meisonas Krosas) – britų autorius, išgarsėjęs trilerių serija apie Karterį Bleiką. „Žudymo sezonas“ – pirmoji serijos knyga.

Kalebas Vordelas buvo pabaisa, apie kurį žinojo visi. Čikagos snaiperiu pramintas profesionalus žudikas laikė baimėje visą šalį, kol galiausiai buvo sučiuptas ir nuteistas. Tačiau jam pavyko pasprukti iš kalėjimo likus dviem savaitėms iki mirties bausmės vykdymo. Ir keršto troškimo paskatintas žudymo sezonas vėl prasidėjo...

FTB tenka kviestis į pagalbą Karterį Bleiką. Žmogų, kuris neturi nei vardo, nei tapatybės, tik talentą rasti tuos, kurie daro viską, kad jų nebūtų įmanoma rasti. Žmogų, kuris jau buvo susidūręs su Kalebu Vordelu ir žino, ką šis sugeba. Kartu su ambicinga specialiąja agente Eleina Baner jie privalo surasti Vordelą, toliau sėjantį siaubą Amerikoje. Atrodo, kad jis žudo visus, kurie pasitaiko jo kelyje. Be jokios priežasties.

Tačiau Bleikas ir Baner greitai ima įtarti, kad kažkas stengiasi juos klaidinti ir net nušalinti nuo tyrimo. Todėl jie turi ne tik kuo greičiau sučiupti dėl malonumo žudantį monstrą, bet ir išnarplioti pašonėje klestintį melo ir korupcijos voratinklį. Karteris Bleikas yra priverstas laužyti taisykles ir stoti į kovą su FTB – tam, kad pagaliau sustabdytų žudynes ir atskleistų mirtį nešantį sąmokslą.

Kvapą gniaužiantis ir miegą atimantis „Žudymo sezonas“ – pažintis su Karteriu Bleiku ir jo pavojingų tyrimų pradžia.

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt